

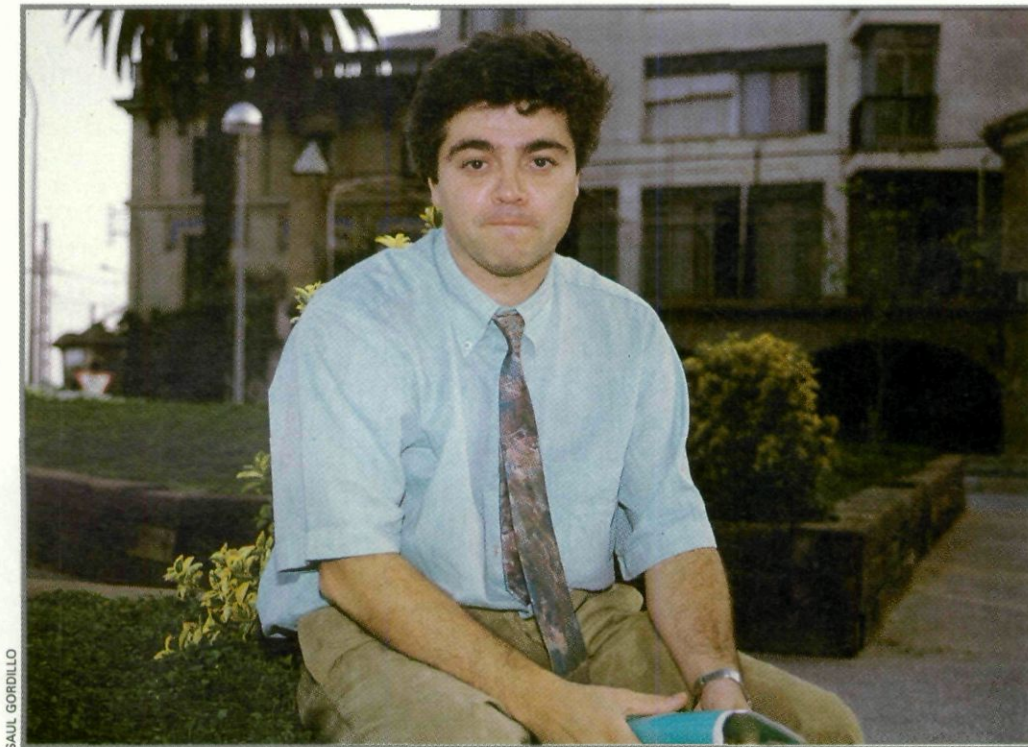
«LAWRENCE D'ARÀBIA»

Peter O'Toole interpreta el legendari T.E. Lawrence en el film més representatiu de **39** David Lean, que combina l'espectacularitat i l'intimisme amb singular inspiració.

LA TELE

ROCK CATALÀ AL SANT JORDI

Sopa de Cabra, Sau, Sangtraït i Els Pets, els grups de més èxit del **47** rock en català, van fer un concert multitudinari al Palau Sant Jordi, de Barcelona, que emetrà *Sputnik*.



SAUL GORDILLO

Antoni Esteve va estar cinc anys a Sant Cugat abans d'anar a París

«Sóc un emigrant»

SAUL GORDILLO ■ Antoni Esteve és el «corresponsal català» de TVE a l'estranger. Després d'estar cinc anys a Sant Cugat dirigint programes i presentant informatius, va decidir marxar a París per treballar com a corresponsal de TVE. Últimament envia cròniques des de Roma, des d'on ha de controlar tot el que passa a Itàlia. Antoni Esteve i Avilés, de 35 anys d'edat, havia treballat anteriorment en tots els camps de la comunicació com a corresponsal del Maresme, a més de ser un dels fundadors de *Ràdio Arenys*, l'emissora degana de les municipals.

—Quin tipus de periodisme es fa des d'una corresponsalia a l'estranger?

Antoni Esteve ha fet de corresponsal de TVE a París i ara ho és de Roma. Va sortir de Ràdio Arenys, de la qual va ser un dels fundadors, i ha conegut tots els tipus de periodismes, cosa que li dóna autoritat per decidir amb quin es queda: la televisió

—«Doncs el mateix que feia abans per al Mundo Diario, passant cròniques del ple de Mataró o del port d'Arenys. El fet d'haver passat per París i ser ara a Roma m'ha servit per desmitificar moltes coses. En el fons, entre un François Mitterrand i l'alcalde d'un poble tampoc no hi ha tanta diferència. Evidentment s'aprèn molt estant a l'estranger, però pel que fa al treball periodístic no és res més que escriure cròniques, com es faria en un altre àmbit de la informació».

—Abans d'anar a París com a corresponsal per TVE havies estat a TVE-Catalunya. Per quin motiu vas marxar a l'estranger?

—«Vaig marxar a la corresponsalia de París cansat d'haver passat cinc anys dirigint progra-

E N O F F

Foscors atemporals

Les llistes d'audiència ens informen que els gustos de la majoria televisiva es troben en un estrany llimbs atemporal que va més enllà de modes, tendències i de qualsevol aproximació a l'esperit del temps. La televisió, en lloc de ser una finestra oberta al món, és una porta d'accés cap a territoris deliberadament *retros* que sintonitzen amb els gustos d'una majoria que sembla no haver despertat de la foscor de velles il·lusions.

El termòmetre d'audiències del mes de juliol resulta desesperant per a tots aquells que algun dia vam creure que alguna cosa havia canviat en el nostre entorn. La sèrie més vista pels telespectadors és —i de fet no resulta cap sorpresa— *La dama de rosa*, i les pel·lícules que han captat més audiència han estat *La violetera*, amb Sara Montiel, i *Mari-sol rumbo a Río*, emesa a la sobretaula. El programa espectacle més vist ha estat *Caliente*, d'Ana Obregón. Amb aquestes evidències, declaro la meua impotència per fer qualsevol aproximació als gustos dels telespectadors. Quin interès pot tenir actualment una pel·lícula de Mari-sol, si no és pel simple *morbo* que desperten les nenes prodigi? El més greu és que, en el món televisiu actual, les audiències manen. Els gustos atemporals de la majoria condicionen el present i el futur de les programacions.

ÀNGEL QUINTANA